

6. s. efter Påske
Læsø den 24. maj 2020 Kl. 10.00 og 11.30
v/Biskop em. Karsten Nissen

Dagens salmer:

DDS: 291 'Du, som går ud fra den levende Gud'

DDS: 289 'Nu bede vi den Helligånd'

DDS: 334 'Guds kirkes grund alene'

DDS: 477 'Som korn fra mange marker'

DDS: 234 'Som forårssolen morgenrød'

Læsning fra Ny Testamente Rom 8, 31b-39

Evangelielæsning, prædikentekst: Johs. 17, 20 - 26

BØN: Du kærlige og barmhjertige Gud!

Hvad kan vi andet i denne forårstid end at takke dig af hele vort hjerte for alt det skønne og gode, du lader os se.

Lyset tager til og får mere og mere magt, blomsterne folder sig ud i al deres pragt, og fuglesangen er som en lovsang til det liv, du har skabt.

Også vi får dagligt del i din velsignelse.

Men når livet bliver tungt, og vi får svært ved at se alt det skønne, styrk os da i troen på, at vi ikke er alene, men at din Søn beder for os.

For da vil vi holde ud i tillid til, at intet i verden kan skille os fra din kærlighed i Jesus Kristus.

Han er ét med dig i sandheds Ånd fra evighed til evighed.

Amen

NY TESTAMENTE: *Epistlen skriver apostlen Paulus til romerne:*

Er Gud for os, hvem kan da være imod os? Han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt? Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud gør retfærdig. Hvem vil fordømme? Kristus Jesus er død, ja endnu mere, han er opstået og sidder ved Guds højre hånd og går i forbøn for os. Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Nød eller angst? Forfølgelse, sult eller nøgenhed? Fare eller sværd? – som der står skrevet: »På grund af dig dræbes vi dagen lang, vi regnes for slagtefår.« Men i alt dette mere end sejrer vi ved ham, som har elsket os. For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre. Rom 8,31b-39

Prædiken

Du kærlighedens ånd indgyd
i Herrens samfund kærlighedens fryd,
så vi glade vandre, Jesus mellem dine,
elskende hverandre, som Gud elsker sine,
Herre, hør vor bøn.

EVANGELIELÆSNING: Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: *Jesus sagde: »Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig. Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem, som du har elsket mig. Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de skal se min herlighed, som du har givet mig, for du har elsket mig, før verden blev grundlagt. Retfærdige fader, verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og de har erkendt, at du har udsendt mig; og jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.«* (6 søndag efter Påske, Joh 17, 20-26)

Der var en gang en mand, som gik op til præsten fordi han ville meldes ud af folkekirken. Præsten prøvede at få ham fra det, men det hjalp ikke. Manden havde besluttet sig. Til sidst sagde den fromme præst så til ham: "Nu er du så udmeldt af folkekirken, men jeg vil bede for dig hver aften".

Nogle måneder senere mødtes de to på gaden. Manden hilste venligt på præsten, men præsten kunne ikke genkende ham. Han kunne godt se at de havde mødt hinanden før, men huskede ikke navnet. Derfor spurgte præsten: "Undskyld, hvem er det nu, De er?" Og manden svarede med et smil: "Nå, jeg er såmænd ham, De beder for hver aften."

Det er forpligtende at bede for andre mennesker, for bøn er aldrig blot en passiv handling. I evangeliet til i dag beder Jesus for sin kirke. Han beder for os. Han beder om at denne kirke må være ét, ligesom han og Faderen er ét.

Der er et usynligt, men stærkt bånd imellem den himmelske Gud og den jordiske kirke. Jesus beder om at den enhed, der findes imellem Gud Fader og Gud søn, vil forplante sig fra Gud til kirken.

Men hvordan ser det egentlig ud med denne enhed? Et blik ud over den store familie af kristne kirker giver et meget broget billede. I den ortodokse kirke er kirkerummet fyldt med guld, ikoner og levende lys. Gudstjenesten strømmer over af farver, sang, røgelse og fest. I den reformerte kirke er kirkerummet hvidt, uden udsmykninger. Gudstjenesten er enkel, bygget op omkring prædiken og læsninger fra Bibelen.

I den romersk katolske kirke er der også megen pragt og røgelse. Kirkens ledelse er samlet i én person: paven og ét sted: Rom. Præsterne må leve i ugift stand. Gudstjenesten kulminerer i det øjeblik, hvor brødet forvandles til Kristi legeme og vinen til Kristi blod. I pinsekirkerne derimod er gudstjenesten meget mere hverdagsagtig. Ingen præstelige klæder, ingen prægtige udsmykninger. Her lægger man vægt på Helligånden og nådegaverne. Helligåndens nærvær får ganske særlige udtryksformer. Menigheden kan afbryde gudstjenesten med halleluja, tungetale eller profeti.

I baptistkirken har man voksendåb eller troendes dåb. Dåbskandidaterne træder iført en lang, hvid klædning ned i et dåbsbassin, hvor de siger ja til bekendelsen, og derefter tre gange neddykkes i vandet. Det kan virke ganske dramatisk. I folkekirken døbes langt de fleste som spæde. Børnene bæres ind i kirken på fars eller mors eller en fadders arm. Den, der bærer, svarer for barnet. Og dåben sker ved at der forsigtigt øses tre gange vand over barnets hoved.

Og sådan kunne vi blive ved. Familien af kristne kirker er vidtspændende og vidtfavnende. Og det gælder ikke kun de ydre udtryksformer. Forskellene er også store når vi dykker ned i hvordan de forskellige kirker tolker kristendommen, hvilke ord de bruger, hvilke bekendelsesskrifter, de anerkender.

Det er for alle disse forskellige kirker i en række forskellige lande jorden over, Jesus beder i den såkaldte ypperstepræstelige bøn. Jesu bøn er fyldt med bevægelse. Enheden går fra forholdet mellem ham og hans fader til disciplene. Derfra videre til dem, der kommer til tro ved deres forkyndelse. Og endelig helt frem til os, der lever som kirke i dag. At de alle må være èt, ligesom du, fader i mig, og jeg i dig, at de alle må være èt.

Bevægelsen er ikke ensrettet. Bevægelsen går ikke kun fra Gud, igennem Jesus Kristus og disciplene og ud til os. Nej, den går tilbage igen. Det er en levende enhed, Jesus beder om. En enhed, der kommer fra Gud, og som går tilbage til ham. En enhed, der fastholder os i et dybt og tæt fællesskab med Gud, med Jesus Kristus og med hinanden.

Den kristne kirkes historie er lang, og til tider blodig. Henrettelser af kættere og religionskrige anført af fanatiske ledere, der ikke kunne skelne imellem Guds vilje og deres egen vilje efter magt. Det finder sted helt op til vores egen tid. Det er ikke mange årtier siden at katolikker og protestanter slog hinanden ihjel i Nordirland.

Derfor skal vi tage Jesu bøn til os, lytte til den. Alle disse kristne kirker bekender alle som èn troen på Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd. Vi er i virkeligheden så nær på hinanden, som det er muligt at komme. Enheden er tilstede midt i det hele. På trods af splittelse, religionskrige, modsætninger og mistænkeliggørelse imellem kristne kirker og kristne mennesker.

Psykologerne kan fortælle os, at hadet og modsætningen ofte er størst imellem mennesker, som i virkeligheden er hinanden nærmest. Hadet mellem jøder og muslimer i Mellemøsten er dybt og næsten uudryddeligt. Men i virkeligheden er det to broderfolk, der strider. Gammel testamente fortæller jo at Isak og Ishmael var brødre. Begge sønner af Abraham. Og sådan er det også i forholdet mellem de kristne kirker. De, som i virkeligheden skulle være så tæt på hinanden, er ofte meget fjernt fra hinanden.

Jesu bøn om enhed er et stærkt budskab til os om, at kristentroen ikke er støvede, gamle læresætninger i en bog. Kristentroen er ikke færdige meninger om andre mennesker. Nej, kristentroen er et personligt forhold imellem mennesker og Gud. Et levende, nært forhold, hvor troen bliver en dimension i livet. En vished om, at Gud følger os på vore veje. At han ønsker at være èt med os. At han sendte sin søn, for at hele verden måtte blive medinddraget i den enhed.

Vi skriger efter enhed også i vort daglige liv med hinanden. Søkende kan blive dødeligt uvenner over noget, som udefra betragtet er en bagatel, man skulle sætter sig ned og snakke igennem. Ægtefæller kan dag efter dag vokse længere fra hinanden i tavshed og foragt. Måske fordi det er så svært at bede om tilgivelse for den tankeløshed eller det brud på troskaben, som medførte tavsheden og foragten.

Enkelt, men stærkt, har Nis Petersen skildret kulden imellem to, som stod hinanden så nær:

Så meget har en dør forvoldt,
en dør som smækked' i,
at to, som, af hinanden holdt,

nu går hinanden høfligt-koldt
og hadefuldt forbi.

Ofte ser vi kun vort eget, og magter ikke at sætte os ind i andre menneskers situation. Og det gælder også forholdet mellem de forskellige kristne kirker.

Men stadig beder Jesus om at vi må være ét. Vi kan vælge at åndeliggøre den bøn og sige, at Jesus ikke beder om, at vi må blive ét, men at han i stedet med sin bøn gør os til ét. Eller vi kan vælge at kaste os over de ydre strukturer, og prøve på febrilsk at oprette en enhed, som egentlig ikke er tilstrækkeligt rodfæstet iblandt os.

Men vi kan også noget andet. Vi kan gå tilbage til det, der skabte kirke Jesu ord går altid til roden af vort liv. Jesu ord er alt andet end overfladiske ord, der blot tænker i strukturer og organisationer. Og Jesu ord vil ikke give os et billigt alibi for at undsige enheden og fællesskabet med andre mennesker. Prædiker man splittelse i Jesu navn, da prædiker man imod hans egne ord. Imod ånden i den bøn, vi er samlet om som dagens prædiketekst.

Dagens evangelium er i virkeligheden en bøn om, at vi vil vende tilbage til ham, som gjorde os til ét. Han, som viste sin vilje til enhed med os, da han sendte sin søn til lidelse, død og opstandelse. Han, der går ind i vort liv, og bliver den skjulte kraft i et menneskes liv som saltet man kan smage, men ikke se.

Hvis vi beder om hans hjælp til at blive og være ét, ved vi godt, at enhed ikke er enshed, men ethed. At Gud skabte os som forskellige mennesker, og at vi skal give hinanden frihed til at være og blive forskellige. Men som forskellige mennesker, midt i alt det, der skiller os, da findes der en enhed. En kærlighedens flod, der kan strømme i vor verden, strømme i vort liv, også i dit og mit liv.

Jesus bad om at vi måtte være ét, for at verden måtte tro ham og hans ord. Og vi må bede om at vi ikke står i vejen for andres tro. Amen.

Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud, Fader, Søn og Helligånd. Du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Vor Gud og Fader. Tak fordi du sendte din søn til os for at åbne vore øjne og give os mod til at leve.

Vi takker dig for din kirke både her hos os og ud over jorden. Tak fordi vi igennem dåben er blevet dine børn, og du vor fader. Giv kirken kraft og mod til at forkynde dit ord, og send os til det medmenneske, som har det svært. Giv os at høre det råk, som du har hørt, og at se den nød, som du har set.

Vi beder dig for vore syge, vi kender selv deres navne. Vær særlig nær hos dem, der ligger med stærke smerter og som skal dø. Vær hos alle ensomme og fortrykte mennesker, at de må finde nyt håb og glæde i troen på dig.

Vi beder dig for vort folk. Vær med regering, folketing og kommunalbestyrelse at de må være rette øvrigheder, der værner den svage, og arbejder for fælles bedste.

Vi beder for Dronning Margrethe II og hele det kongelige hus. .

Vi beder om fred i verden, og for alle som lider under krigens ulykke og naturens katastrofer. Lær mennesker at forsone sig med hinanden, og åbn vore øjne for vort ansvar for vor næste, så vi må leve sammen uden krig og ødelæggelse og sult og nød.

Vi beder for os selv. At du vil fastholde os i vor dåbspagt til vor sidste salige stund.

Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske livet, så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng.
Amen.

Prædiken af Karsten Nissen
24. maj 2020